Keremet és Hideglelés szemetet hánynak a tóba. Különféle hangok hallatszanak. Bagoly vihog, farkas üvölt:

— U-hu-hu-ho-ho!...
— Hi-hi-hi-ha-ha-ha!...
— U-u-u!...

Környes-körül sötét van. Ijesztő a világ.

(Függöny)

Cseremiszből fordította: BERECZKI GÁBOR
A verseket RAB ZSUZSA fordította

Szergej Csavajn (1888—1942) cseremisz költő, dráma- és prózaíró, a cseremisz nemzeti irodalom megteremtőinek egyike. Termékeny író, életében több mint tíz önálló könyve látott napvilágot. A személyi kultusz áldozata. A XX. kongresszus után rehabilitálták. Nemrégiben jelent meg összegyűjtött műveinek ötkötetes sorozata. Hazájában múzeumot és utcát is neveztek el róla.

G. MIKAJ

A forradalom dicsérete

Magas eget, magas eget hattyú hasítja,
Színezüstként szikrázik a szárnya.
Okos fejét megrázza, hangja szól sivítva,
A magas ég megzendül szavára.
Nyelve mint a selyem, hangja éles, tiszta,
A nép ébredezve hunyorog és bámul —
„Mi az?" — kérdi — a hang riogat és biztat
S feltépi az alvót nehéz álmából.

Telt az idő, múlt az idő s íme lassacskán
Szemünkről lehullt a fekete hályog.
Mi kell a szegénynek: tisztán láttuk most már,
Nyelvünk nem hebeg, fejünk nem kóvályog.
Egek alatt a hattyú ragyog röptében:
Dehogyis fárad el, dalol örömében.
Földkerekség népe, javadat megértve
Áldjad ezt a hattyút, úgy tekints a fénybe!

BERECZKI GÁBOR szövegéből
fordította: KÉPES GÉZA

G. Mikaj (1885—1944) cseremisz költő. Cseremiszül az elsők között kezd verselni, irodalmi tevékenysége 1917 előttől datálódik.

V. KOLUMB

Kései találkozás

Akkor a lovak is
behívót kaptak.
Mint regruták, a fiatal csikók
mezőn széjjel karéjozva dobogtak,
rengett a föld, rengtek a házikók.

A vén lovak
a nyomukba szegődve
kocogtak, elhagyva az ügetést.
Farkasprédának, vagy a tűzesőbe
az öreg lónak nem oly sietős.

Búcsúztak a lovak is, szívszakadva.
Mikor a rétre kiröppent a mén,
és messze a ciheres eltakarta —
utánasírt a kanca még,
szegény.

Veszély fenekedet:
minden napunkra.
Mert hogyha baj jön, nem jön egyedül.
Hallottam, kisfiú, ahogy tutulva
farkas ódalgott a ménes körül.

Vágta! Sörényzászlók
szélben repülnek,
a lovak szeme
tébolyban forog.
De egy csődör nem menekült meg.
Torkába vágnak
tarajos fogak.

Félreszökkent az üzött csődör,
mint hadban katona,
viaskodott.
Segítséghívó vad nyerítésétől
a hátamon a hideg futkosott.

De messze járt a falu férfinépe,
elnyelte mind a havas ég.
Tavasszal láttam: az ekébe
magát fogta be a katonafeleség.
. . . . . .
Most már van fegyverem
A tájon farkas sem barangol.
Mégis
ijedten visszahőkölök:
erdei ösvényen, egy csonthalomból
kisarjadt egy surján fenyőkölyök.

Fehér lókoponya
himbál az ormán,
mint szélkakas toronyhegyen.
Gúnyosan vicsorog rám:
későn értem ide
fegyveresen.

Fordította: RAB ZSUZSA
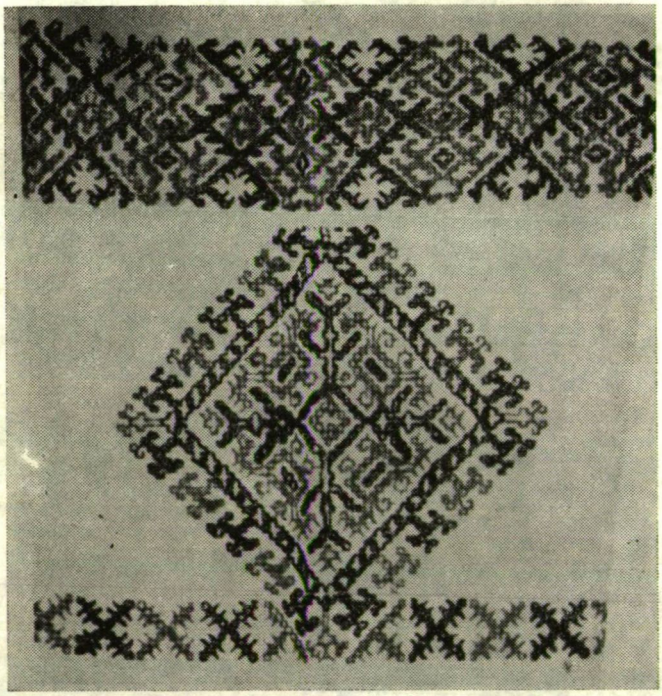
Valentyin K o l u m b (sz. 1935) cseremisz költő, a mari irodalmi folyóirat, az Oncsiko (= Előre) szerkesztője. Több kötete jelent meg anyanyelvén, oroszra fordított költeményeit a közelmúltban adták ki Moszkvában.